

Univers spiritual

luni, 8 decembrie 2014

Printre Inochentiști (IV)

Printre Inochentiști (IV)



„Sfântul Niculai” — fostul „sfânt” inochentist, în biroul căpitanului Sachetarie, de la Lectura de jandarmi din Chișinău. Neculai Boaghe — așa se numește „sfântul” — povestește din trecutul său aventuros

Printre Rătăcii
neculai, "Barbă-Rosie"

Despre mine



prot. Ioan Lisnic

G+ Urmărește 28

Vizualizați profilul meu complet

Arhivă blog

▶ 2016 (13)

▶ 2015 (168)

▼ 2014 (243)

▼ decembrie (31)

Cuvântul Sf. Ioan Gură de Aur la 1 Ianuarie, ziua ...

Constituția sovietică și decretele din 1918 față d...

Colonizarea Basarabiei

Anterioritatea românilor în Transnistria. Dovezi i...

România și Ucraina de Zamfir C. Arbure

Cetatea Hotinului

SF. IERARH DOSOFTEI – MARE CĂRTURAR ȘI PĂSTOR DUHO...

Semnul fiarei va fi pus pe cei, care conștient se ...

Așezările omenești în Basarabia moldovenească

Din cultura națională în Republica Moldovenească a...

Din cultura națională în Republica Moldovenească a...

Publicațiuni basarabene de interes istoric

Din istoria bisericii "Sf. Arhangheli Mihail și Ga...

Sfântul Nicolae, Arhiepiscopul Mirelor Lichiei, Fă...

Raporturile moldo - turcești.Pierderea Basarabiei

Basarabia în cadrul Istoriei Românilor.Denumirea B...

Tipografia Seminarului din Blaj (II)

Tipografia Seminarului din Blaj (I)

CEL MAI CURAT ADEVĂR ÎL DOVEDEȘTE CREDINȚA ÎN DUMN...

Sfântul Apostol Andrei - propovăduitor al Evanghel...

Credința strămoșească și cultura

IV

Spovedania femeii care trăise fără să vrea o noapte de groază și de rușine în peștera blestemată, mă impresionă adânc.

Ceteam în ochii acestei femei simple și oneste, nesfârșita și nestăpânita revoltă a unui suflet pe care nici o ispită nu-l putuse întina.

Un vâl de tristețe umbri privirea vioae a femeii care-mi desvăluise toată decăderea acestor descreerați care frământă, otrăvesc șiucid atâtea suflete nevinovate...

— Ce păcat, domnule, că fără-de-legile inochentiste nu sunt cunoscute în adevărata lor goliciune...

— Dacă norodul le-ar cunoaște, așa cum sunt — interveni o altă femeie, propagandiștii lor ar fi alungați cu pietre. Eu am avut o prietenă, Natașa Arnăutu. Păcatul a împins-o în mrejele inochentiste.

Se spune că ar fi „slujit“ în templul din Alcedar. Am revăzut-o după câțiva ani. Mai bine n'aș mai fi văzut-o niciodată. Devenise o isterică, pe jumătate nebună, de-i plângeai de milă. Nu știu unde-și sfârșește acum păcatele. Ceeace știu sigur e că dintr'o femeie zdravănă și cuminte, inochentiștii au făcut o lepădătură, bolnavă din creștet până în tălpi...

*

Casa lui Gheorghe Puiu din Durlești este ceva mai mult decât o „casă de rugăciune“. Acolo se perindă zilnic săteni din toate ținuturile Basarabiei, atrași de rugăciunile făcătoare de „minuni“ ale acestui om care pretinde că are daruri divine și pe care le împrumută oricui, în schimbul unei modeste, dar rentabile sume de bani. Pentru o rugăciune Moș Gheorghe Puiu percepe 5 lei, bineînțeles în afară de darurile pe care fiecare i le face, atunci când se declară mulțumit cu serviciile lui.

Femeia care-mi desvăluise misterele inochentiste mă îndemnă să vizitez și casa și să stau de vorbă cu acest minuscul și ciudat „preot“.

Ne îndreptarăm cu toții spre locuința lui Gheorghe Puiu.

În curtea vecină, Ion Marițova, fiul vitreg al moșneagului, și Mania, soția sa, cârpeau un capăt de zid.

Ion ne lămuri îndeletnicirile moșneagului care pentru moment se găsea plecat la oraș, după treburi. Ne confirmă că într'adevăr Gheorghe Puiu făcea „slujbe“ și că în căscioara vecină se adună săteni de pretutindenii, cărora bătrânul le citește „din cărți bisericesti“.

— Cinci lei pentru fiecare rugăciune?

— Cinci lei. Dar noi nu împărtășim

națională în Basa...

Credința strămoșească și cultura națională în Basa...

Printre Inochentiști (V)

Printre Inochentiști (IV)

Printre Inochentiști (III)

Printre Inochentiști (II)

Printre Inochentiști

Activitatea editorială a Î.P.S. Mitropolit Tit Sim...

INTRAREA MAICII DOMNULUI ÎN BISERICĂ

Cetatea Albă (1931)

Monumente românești la Istanbul

- ▶ noiembrie (30)
- ▶ octombrie (31)
- ▶ septembrie (30)
- ▶ august (31)
- ▶ iulie (31)
- ▶ iunie (30)
- ▶ mai (29)

nimic din ceea ce face, desigur numai pentru a strânge bani...

Explorăm curtea vecină

Mania Marițova, o femeiușcă harnică și desghetată, ținu să întărească spusele soțului și să ne arate o hrubă, nouă-nouță de lângă casă. Ne conduse apoi la locuința bătrânului lângă care se găsea o altă căscioară destul de suspectă, cu lacătul pus la ușă

În locuința bătrânului, găsirăm două persoane care nu-și putură justifica prezența : un rus cu barba albă, stufoasă, care venise așa „din întâmplare“, și care făcuse totuși douăzeci de kilometri pentru a se adânci în cartea de rugăciuni pe care o găsisese în „altarul“ lui Gheorghe Puiu și o femeie bolnavă, galbenă ca ceara, care zăcea pe pat.

Rusul se numea Ivan Capsac din Cricova, iar femeia Ileana Ion Malcoci.

Rusul se bălăbâni într'o moldovenească stricată, fără să ne poată spune ce anume căuta în casa lui Puiu...

Femeia, surprinsă de iscodirile noastre, încercă să ne încredințeze că e o rubedenie, care a venit... să-l vadă pe moșneag, care este om al lui Dumnezeu“.

Amândoi erau doi „adepti“ care așteptau reîntoarea moșneagului înzestrat cu „daruri făcătoare de minuni“.

Femeia îmi inspira milă. În ajun fusese operată. Și în loc de orice altă îngrijire, alergase la Moș Gheorghe, increzătoare în puterea lui de a vindeca și în legenda care-i atribuia daruri... misterioase.

În curte, convorbirea continuă cu destulă insufletire despre acești ră-

tăciți“ care îngroașă rândurile sectanților...

O fetișcană care venise să-i aducă unei femei din grupul nostru o strachină cu mâncare ne povestește cum mai anii trecuți, era să cadă victima inochentiștilor adepti ai lui Pâslaru.

Fata ne povestește cum o adeptă a acestuia — om de aproape 80 de ani, care se intitula „Apostolul Ioan“—i-a

propus să se refugieze în peștera unde se găseau numai fete și unde el, Apostolul, „oficia“ în persoană...

— Și unde-și avea „Apostolul“ peșera?

— La Florești, câțiva kilometri depărtare de Sculeni. Noroc că am povestit părinților mei îndemnul pe care, dacă l-aș fi ascultat, nu mai eram astăzi în rândul oamenilor.

— Și eu era cât pe aci să-mi prăpădesc fata, interveni o femeie care ne însoțise tot timpul.

Acum trei ani, în preajma Sculenilor, erau mai multe „centre inochentiste“ pe care le conducea „Apostolul Ion, patriarhul inochentiștilor de nord“. Adevăratul conducător însă era un inochentist cu mult mai primejdios, **Neculai, Barbă Roșie** care făcea și oficiul de „mare preot al sectei“ și care-și recruta victimele numai din rândurile fetelor, între 14—18 ani. Ticălosul era ajutat de „Sfânta Irina din Sculeni“, o altă descreerată, care colinda satele, ademenind fetele în tagma lui Neculai, Barbă Roșie.

„Sfânta“ a făcut multe păcate de dragul acestui „Barbă-Roșie“, care nu era, după cât se spune, altul decât un fost jandarm din județul Cetatea Albă, dat afară pentru ticăloșii, dacă nu mă înșel un anume Socoleanu.

„Sfânta Irina“ și o altă propagandistă Onihentura erau cele două aghiotante, care colindau satele, ademenind fetele la inochentism.

„Neculai, Barbă-Roșie“ este cunoscut în tot ținutul pentru nesfârșitele

lui destrăbălări de neînchipuit.

Oamenii spun că multe femei păcătoase au

alergat în culcușurile lui Barbă-Roșie, ispitite de legendele care făceau din acest ticălos un adevărat Rasputin făcător de minuni...

— Dar Rasputin a fost ticălosul ticăloșilor...

— Nici Barbă-Roșie nu s'a lăsat mai prejos... Acesta și pretinsul „Sfânt Nicolae“ au făcut în Basarabia noastră ceea ce marele ticălos a făcut în Sfânta Rusie. Noi n'am cunoscut asemenea destrăbălări la adăpostul sfintei cruci pe care o necinstesc în acest chip.

— Se pare că succesul lui Barbă-Roșie, după câte înțeleg din spusele oamenilor, s'ar datora în bună parte și „Sfintei Irina din Sculeni“...

— Adevărat. Dar această femeie nerușinată s'a înțeles de minune cu **diavolul roșu** până într'o zi, când dintr'o ceartă s'au luat la bătae. Pe urma bătăii „Sfânta“ a murit...

Atunci sătenii au dat o **strașnică lecție** inochentiștilor. Au refuzat să-i înmormânteze trupul în cimitirul satului.

Inochentiștii în cap cu propagandistul Doina au încercat să facă înmormântarea cu forța. Țăranii erau extrem de revoltați. Dacă nu interveneau capii autorităților, desigur „șefii“ inochentiști, care găsiseră prilej de propagandă, ar fi plătit cu pielea lor această nouă îndrăsneală. În cele din urmă „Sfânta“ a fost înmormântată într'o margine de șanț, așa cum merita.

— Cum văd cunoști destul de bine viața lui **Neculai, Barbă-Roșie**..

— O cunosc din spovedania unei fete din Rezina Veche, o nepoată a unei mătuși care a fost ademenită de un anume Cazacu și dusă în peștera de la Sculeni, la Barbă-Roșie. Acolo, la Sculeni, fata pe cât de frumoasă, pe atât de proastă, a văzut pe **dracul-roșu** — așa cum îi mai spun oamenii de pe la noi lui Neculai Barbă-Albastră.

— Atunci, Barbă-Roșie avea o întreagă armată de ademenitori pentru templele dela Sculeni?

— Dumnezeu să-i știe și să-i pedepsească. Atâția vântură și frământă...

tă satele, în cât nu-i mai știi ai **cui** sunt. Lucru sigur însă e că, în afară de peșterile lui Tatunia Grigore din preajma Orheilor, în afară de peștera „Sfântului Nicolae“ din Vărzărești și ale celorlalte căpetenii inochentiste, Neculai Barbă-Albastră își avea adepții și organizație proprie. Cum spuneam, acest Barbă-Roșie recruta numai inochentiste, de preferință fete sub 18 ani pe care le puneă „să slujească“ sub conducerea unei blestemate care purta numele de Stela. Cu toți ascultau însă de ordinele „Patriarhului de Nord“ — „Ion Apostolul“, moșul acela de 80 de ani îmbătrânit în rele.

— Așa dar inochentiștii se găseau după cum se găsesc și astăzi împărțiți pe grupe, sub conducerea mai multor „„patriarhi““...

— Impărțirea o făceau numai pentru exploatarea nefericitelor victime. Incolo se înțelegeau de minune, de oarece credeau în același **inochentism blestemat** cu acelaș crez unic: păcătuiește și ți se va ierta!...

— Cum explici d-ta faptul că cu toate fără-de-legile, **Neculai Barbă Roșie** a rămas liber și nesupărat de nimeni ?

— Cred că a scăpat de sub mâna autorităților prin vicleșuguri sau cu fuga. Ca unul care a fost cândva în poliția satelor, cunoaște locurile, știe să se ascundă și mai ales știe **cum** să se ferească de ochii jandarmilor... Apoi, Neculai Barbă-Roșie este și omul invizibil, o cârțiță spurcată care-și petrece viața sub pământ, în păcătoșenii.

*

În timpul convorbirilor din curtea lui Gheorghe Puiu, câțiva săteni din satele învecinate veniră să-l caute. Am încercat să vorbesc cu acești oameni de bună credință care în naivitatea lor nu-și dau seamă nici de rătăcirea în care cad, nici de pericolul pe care-l reprezintă, în deosebi pentru norodul nostru basarabean, opera criminală pe care o săvârșesc acești inochentiști.

Unul, ceva mai vorbăreț, a încercat să-mi arate că cei mai mulți dintre sectanți nepracticând inochentismul în hrube și peșteri, n'au ...nici un păcat. Din contra scăpând de sub „supravegherea“ preoților, care nu fac ceace le poruncește „Sfânta Scriptură“, au toată libertatea să se închine așa cum fiecare dorește. I-am dovedit — și cred că am isbutit în bună parte să-l conving că tocmai din legendele pe care le răspândesc sectanții, se naște păcatul care duce la nesocotirea sfintei noastre biserici strămoșești, la pângărirea icoanelor și cărților sfinte, la

destrămarea noastră sufletească, la întunericul care ne duce în prăpastie.

Cum rând pe rând sătenii și femeile care se găseau de față au arătat destule argumente care îndreptățesc pe orice bun român să lupte contra sectanților — ori cât de mari sau de mici le-ar fi păcatele, — cei doi săteni mi-au făgăduit că se reîntorc la credința în care s'au născut.

Făgăduiala acestor oameni mi-a umplut sufletul de bucurie. M'am gândit atunci, cu emoție, la rolul covârșitor de mare al preoților și misionarilor noștri care au datorat să umble din casă în casă și să convingă pe fiecare în parte de ceea ce reprezintă pentru oricare drept-credincios român, pericolul sectanților; la rolul acela neștiut și nepriceput al slujitorilor adevăraților altare, care fac pe această cale nu numai o măreață operă creștinească, dar tot pe atât de necesară și mare operă românească.

Am văzut atunci, înaintea ochilor mei, întunericul atâtor suflete lesne-crezătoare luminat de vorba bună, blândă, înțeleaptă a preoților noștri, singurii în măsură să lupte contra acestor **dușmani** ai Neamului și ai Credinței noastre ortodoxe; singurii în măsură ca prin graiul lor binecuvântat de Dumnezeu să facă mai mult de cât pot face jandarmii, poliția, justiția.

*

Sătenii cu care mă împrietenisem — sufletul moldoveanului de peste Prut este doar atât de simțitor și de entuziast atunci când simte alături un alt suflet de frate — m'au condus până la marginea satului. Mi-au făgăduit oamenii că fiecare în parte va încerca să convingă pe cei rătăciți sau pe cei care mai stau încă la îndoială, să vină alături de preotul satului, pe care-l cinstesc și-l iubesc; să distrugă „casele de rugăciuni“ mai mult sau mai puțin inochentiste și să renunțe la acele „adunări religioase“ tainice care nu sunt de cât opera aventurierilor și șarlatanilor de toată mâna.

Când șoferul unui automobil venit din Chișinău, îmi vesti vizita „Sfântului Nicolae“ (Neculai Boage) și a așa numitei „Sfânta Vinere“ care mă așteptau în oraș, o femeie isbucni:

— Dacă ar fi venit aci l-am fi gonit cu pietre! Este „Sfânt“ acest hoț de cai?

— A păcătuțit omul ce a păcătuțit, dar acum a făgăduit că s'a lăsat de toate și că s'a întors la credința noastră adevărată. De aceea l-am și rugat să vină la Chișinău să stau și cu el de vorbă.

Cel mai bătrân dintre săteni clatină din cap, în semn de îndoială.

— Crezi cu puțință un asemenea lucru? Nu știi că lupul își schimbă părul, dar năravul ba?

(Urmare în no. viitor)

Ion Tic, Printre rătăciți, Neculai "Barbă-Roșie", rev. Ilustrațiunea Română, nr.48, 1934, p. 6-7



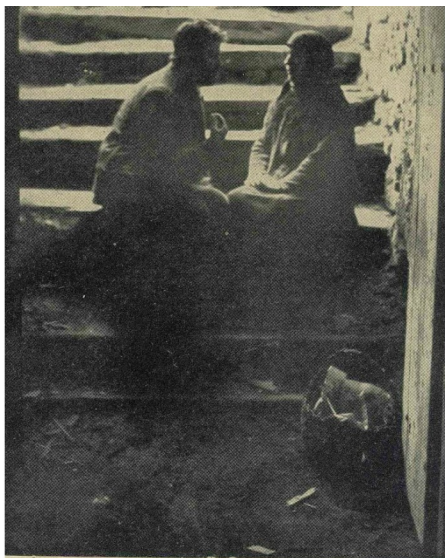
*„Arhanghelul Mihail“ (Alex. Culiac)
— arhanghel inochentist — după o
fotografie care circulă în diferite sate
basarabene*



Tatunia Gligore, „seful suprem“ al inochentiștilor




Două tinere inochentiste, care în curând vor regreta adâncă lor rătăcire



La gura unei hrube, inochentista Malenciu de vorbă cu „părintele” ei suflătesc, „Neculai cel Sjân”

Publicat de [prot. Ioan Lisnic](#) la [15:31](#)

 +1 [Recomandă acest material pe Google](#)

Niciun comentariu:

Trimiteți un comentariu

Introduceți comentariul dvs...

Comentați ca:

[Publicați](#)

[Previzualizați](#)

[Postare mai nouă](#)

[Pagina de pornire](#)

[Postare mai veche](#)

Abonați-vă la: [Postare comentarii \(Atom\)](#)

Blogosfera Creștină Ortodoxă



Șablonul Picture Window. Un produs [Blogger](#).